

אורגיות ברמת

מה התרחש במרתפו של

קוח של הידידות המקובלת, אלא פשוט מאד הבינונו שאנחנו שייכים לסוג אחר של אנשים, הרוצים להתקיים, ואינם מחפשים שכס עליו אפשר לבכות.

בדרך כלל כל הדרך לאולפן שלי הייתה פתוחה, מכיוון שזה מרתף והייתי זקוק לאור. גם הילדים בסביבה היו מציקים לי, עליידי הצצה לתוך החלונות. חשבתי שרק לילדים המרתף הוא מיסתורין. אחרי הכי תבה בהעולם הזה הבנתי שגם מבוגרים נתפסים לדעה זו. מה ההבדל בין מרתף לבין קומה ראשונה או שניה? אני משוכנע שאילו התנהל כל מה שהתנהל במרתף, בי קומה ראשונה או שניה, לא היו נתפסים כל האנשים לזיו"מ. זוהי מילה שאני עצמי המצאתי אותה, ופירושה זיהום מוח.

אבל פתיחת הדלת של מרתפי לא הייתה רק כדי לנשום אור. ראיתי בה מעשה סמלי חשוב. כי אנחנו אהבים בני-אדם, ורציני שפינה זאת תהיה פתוחה לכל אחד — כאשר הוא אדם.

אינני עשיר. קיבלתי ספה במתנה מתושב רמת-גן, וציירתי את הקירות בציורי פרי-סקוט מודרניים. נתתי למקום צורה אסתטית, לפי טעמי שלי. היה אור חמים, בכל אופן הייתה לו צורה פחות אכזרית מאשר כל מועדון-לילה. הייתה אורה ביתית. אירת אולפן אומן.

באמצע השבוע היינו נפגשים — אבל רק בערבים, כי בשעות היום שימש לי המקום כאולפן לעבודה. אגב, לפעמים, כשהיו באים אורחים בערבים, הייתי עוד ממשיך בעבודה. להם זה לא היה איכפת, כי הם הבינו מה זאת עבודת יצירה.

היינו משוחחים, שרים. לא התפללנו, אבל גם לא השתוללנו. לא נערכה שם שום אורגיה — לא אורגית-שיתית, או אורגיה של זלילה ולא אורגיה מינית או כל אורגיה גיה שהיא. ובפרט לא מאותן אורגיות, ש'הקהל מעלה קצף על שפתיו כשהוא שומע עליהן. אנחנו די מבוגרים כדי לעשות זאת ביחידות.

באמצע השבוע היו באים רק ידידים מעי-טים, שבאמת חיפשו התייחדות. בערב-שבת היינו רוקדים. הידידים הקבועים היו מבי-אים איתם אורחים, ללא כל נטילת רשות מצדו, והיה ברור שהדלת פתוחה לכולם. אבל בעיקר היו באים אנשים שלא הכרתי מימני. כולם היו סימפטיים באותה מידה. אם הזדמן לי להתקשר בצורה יותר מעיקה עם מישהו, מצאתי בכל אחד משהו שעניין אותי במיוחד.

★ ★ ★ צפופים, אך נורמליים

שה לי להגיד מה משך אותם. לדעתי — חוסר המזומנים. אצלי לא שלמו בשביל להיכנס. בחורה אחת סיפרה לי: "כשאני יוצאת עם בחור לתזמור, למשל, והוא מלחה אותי בלילה הביתה, הוא חושב שמגיע לו ממני משהו. מה זאת אומרת? הוא הוציא עלי עשרים לירות — ולא יקבל כלום? אבל אצלך, אין לי פחד כזה. אני יכולה בעצמי להזמין לכאן מישהו, ואז לא יבוא אלי בטענה שהוציא עלי כספים. ואם אני מכירה כאן בחור, והוא מלחה אותי הביתה, גם כן אין לו תביעות. ואנחנו נשארים ידידים, בלי סינר."

מה היינו עושים בליל-שבת? עד שעה 11 היו באים ציירים, גרפיקאים, סטודנטים מי-בצאל. היינו מציירים פורטרטים. אחר-כך היו באים אנשים רבים והיינו מתחילים לרקוד. הריקודים היו נורמליים בהחלט. אז נגיח שרקו צפופים אחד לשניה. אבל זה הרבה יותר מוסרי מאשר אצל משפחת רבינוביץ' או כהנוביץ', ששם משחקים מש'חק ברידג' ומתחת לשולחן משפשים אחד לשניה את הרגליים.

אני כשלעצמי רקדן נלהב. אוהב לרקוד. יתכן שזו בשבילי תפילה. אבל אני לא

פירסום הכתבה, "אורגיות ברמת-גן" (העולם הזה 1169) עורר בשי-עמו תגובות נרחבות, ורבים פנו למערכת "העולם הזה" בבקשה להבהיר את רקע המרתף של איזי. כתוצאה ערך "העולם הזה" חקיר-ה בון אמנים ואנשי-שם רבים, שהכירו מקרוב את מרתפו של איזי. אולם, מאחר שרוב המרואיי-ינים לא רצו שיעותיהם יובעו בשמם, בניגוד למקובל במקרים-אלה, מצא "העולם הזה" לנכון לפי-נות לאיזי עצמו, שהמרתף הי-רמת-גני שימש לו אולפן, שיוסביר-מה התרחש שם. איזי (שרק מעי-טים יודעים כי שמו בריעקב) נעי-נה לפניית המערכת, ושיתף פער-לה עם חברי המערכת. בעמודים-אלה מפרסם "העולם הזה" את-דבריו של איזי בריעקב כלשונו.

מאת איזי בן-יעקב

אתה נפגש עם אנשים. אתה רואה שהם רוצים משהו. הרבה חושבים אותם למשוגעים ולבלתי-נורמליים. אבל הם אמי-נים, שלצער כולם אין להם כוח-יצירה. הם מחפשים. מחפשים כל מיני דרכים. התי-קשרתי לאנשים מסוג זה. הייתי פוגש אותם בכל מיני מקומות, איפה שאמנים — וכל-אלה שמזדנבים אחריהם — נפגשים.

נוצרה בינינו ידידות והבנה, ופחות או יותר שפה משותפת. אני כשלעצמי פסל, מזה 12 שנה, והאטליה שלא נמצאת במר-תף ברמת-גן. זהו אולם גדול, ששימש פעם-חרי-איפור להצגות תיאטרון.

בעיותיהם של ידידי האמנים לא היו חד-שות בשבילי. התנסיתי בהן גם אני: חוסר-חברה מתאימה, לא מבינים אותם. הם פשוט רעים לחיים. כי החברה לא מצאה את ה-דרך להעמיד כל אדם ואדם במקומו. הם-אינם רוצים רק לאכול, לחיות ולהסתובב. הם רוצים גם לשמוח.

התחלנו להיפגש אצלי באטליה. היינו משוחחים, לעתים רחוקות מאד היינו רוק-דים. בעיקר היינו שומעים מוסיקה. היה לי טייפ-רקורדר שקיבלתי תמורת כד, ש-יצאתי משיש טחון. תייר אמריקאי ראה אצלי מסיכה בצורת כד, ולפיה הזמין את-הכד. תמורתו נתן לי את הטייפ.

היינו שומעים מוסיקה — בפרט ספירי-טואלס כושיים ומנגינות המתאמות לקצב של זמננו. קצב הסילון. שרייה של מהלי-גיסקון, למשל. או טנסי ויליאמס. בכל אופן לא של אלחיס פרסלי. הוא יותר מדי גס והיסטרי. זה, כפי שאתם יכולים להיחזק, בניגוד לביטניקים. אגב, מה זה ביטניקים, נודע לי רק לפני שבועיים. קראתי עליהם מאמר. הם אנשים שלא רוצים כלום — ואני רוצה משהו מהחיים.

מה אני רוצה? אני רוצה שיתנו לי לחיות!

★ ★ ★ כולם נתפסו לזיו"מ

יינו ידידים ללא קשרים אינטימיים. זאת אומרת לא היה משהו מן המתי-

התמונות היחידות שבצלמו באחד מערבי-השבת, במרתפו של איזי, בוצעו ב-חובב, סטודנט בבית-הספר בצלאל בירושלים. תמונה זו, וכן מצליחות להחמיש את האוירה המיוחדת ששררה במקום ב-שבועות משמאל, נכתבו מתוך הסרט, והן מצליחות להחמיש את האוירה המיוחדת ששררה במקום ב-